

ΠΟΠΑΪ

ΟΜΗΡΟΣ ΤΩΝ ΣΚΟΡΠΙΩΝ

ΠΟΠΑΪ

ΜΗ ΧΑΣΙΤΕ
ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ
« ΠΟΠΑΪ »

Ο άπιδανος, ό θρυλι-
κός ΣΠΑΝΑΚΗΣ, ΤΟ
σιδερόμηρατσο ναυ-
τάκι σε νέες κατα-
πληκτικές έξορμησεις

ΠΟΠΑΪ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 150 - ΔΡΑΧ. 5 - 6 ΜΑΙΟΥ 1976

ΕΚΔΟΣΗ: ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ - ΠΗΔΑΛΙΟ ΠΡΕΣΣ Ε.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ 1Γ, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΑΧ. ΤΟΜ. 135
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ 638.668, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ - ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ -
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ (ΚΕΝΤΡΟΝ) 638.842 ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ 359.506
ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ - ΠΙΔΑΛΙΟ PRESS, 1c ΛΥΚΑΒΙΤΤΟΥ STREET, ATHENS T. 135

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: ΕΤΗΣΙΕΣ (52 ΤΕΥΧΗ) ΔΡΧ. 160, ΕΞΑΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 80 (ΕΙΣΩΤΕΡΙΚΟΥ)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ - ΕΚΔΟΤΕΣ: Γ. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ - Κ. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ, ΙΦΙΚΡΑΤΟΥΣ 4
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ, ΙΦΙΚΡΑΤΟΥΣ 4, ΑΘΗΝΑΙ, Τ. Τ. 706

© 1973 K.F.S. (USA) PRODUCTIONS PRINTED IN GREECE

ΟΜΗΡΟΣ ΤΩΝ ΣΚΟΡΠΙΩΝ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΟ ΕΥ-
ΧΑΡΙΣΤΟ, ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ
ΣΤΟ ΦΑΡ-ΟΥΕΙΣ!...

ΣΤΑ ΜΕΡΗ ΑΥΤΑ,
ΜΠΟΡΕΙΣ ΚΑΙ ΤΡΩΣ
ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΧΟΡ-
ΤΑΡΙ!...

ΕΜΕΙΝΕ ΕΝΑ
ΜΟΝΑΧΑ ΚΟΥ-
ΤΙ ΣΠΑΝΑΚΙ,
ΠΟΠΑΪ!

ΤΩΡΑ ΘΑ ΚΑΡΝΙΣΩ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΠΑ ΜΟΥ ΜΕ
ΤΗΝ ΗΣΥΧΙΑ ΜΟΥ!

ΝΑ ΚΑΝΩ
ΛΙΓΗ ΙΠΠΑ-
ΣΙΑ ΕΓΩ,
ΕΔΩ;

ΝΑΙ, ΑΛΛΑ
ΠΡΟΣΕΧΕ ΜΗ
ΧΤΥΠΗΣΗΤ!

ΙΣΤΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΙ ΝΑ ΜΕ
ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΝΑ ΞΑΝΑΒΡΩ ΤΟΝ ΡΕ-
ΒΥΘΟΥΛΗ!

Ε΄Ι, ΑΝΟΙΣΤΕ! ΕΙΜΑΙ
ΦΙΛΟΣ!...

ΕΠΙΘΕΣΗ !...

ΜΑ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΠΙΠΕΣ!

ΣΥΝΤΙΡΧΑ ΣΠΡΑΦ, ΠΙΑΣΑΜΕ ΕΝΑΝ
Ε΄Ι, ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ! ΛΙΠΟΤΑΚΤΗ!

ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΨΑΞΩ
ΝΑ ΒΡΩ
ΤΟΝ ΡΕΒΥ-
ΘΟΥΛΗ!

ΑΔΥΝΑΤΟΝ!
ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗ
ΣΤΙΓΜΗ ΑΝΗ-
ΚΕΙΣ ΣΤΟ
ΤΑΓΜΑ ΜΟΥ!

ΔΕΝ Μ' ΑΡΕΙΣΕΙ ΑΥΤΗ Η
ΙΣΤΟΡΙΑ ! ΕΙΜΑΙ ΕΛΕΥΘΕ-
ΡΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ ΘΕΛΩ
ΝΑ ΞΕΒΟΝΤΑΙ ΤΑ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΟΥ!

ΔΕΝ ΣΟΥ ΕΠΙΤΡΕΠΩ ΝΑ
ΦΕΡΝΗΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙ
ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΑΓΕΙΣ ΜΟΥ!

ΤΣΑΦΤ!

ΟΡΚΙΣΟΥ ΟΤΙ ΘΑΙΣΑΙ ΠΙΣΤΟΙ
ΣΤΟ ΤΑΓΜΑ ΜΟΥ!

ΜΕ ΤΗ ΒΙΑ!

ΤΩΡΑ ΕΙΣΑΙ ΣΤΡΑ-
ΤΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΠΡΕ-
ΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΚΟΥΙ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕ-
ΡΟΥΣ ΣΟΥ!

ΜΑΛΙΣΤΑ!

ΝΑ ΦΥΛΑΞΗΣ ΣΚΟΠΟΙ ΕΚΕΙ ΠΑΝΩ! ΑΝ
ΔΗΣ ΚΑΜΜΙΑ ΥΠΟΠΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΑΝΑΙ
ΟΠΕΙΔΗΠΟΤΕ ΟΙ ΙΝ-
ΔΙΑΝΟΙ!...

ΜΑΛΙΣΤΑ!

ΤΟ ΜΕΤΑΠΟ ΨΕΜΑ!

ΜΙΑ ΦΟΡΑ και ένα καιρό, ο άρχοντας ενός τόπου, για να διασκεδάση, έβαλε τους τέχνιτες του και του έφτιαξαν μια αλόχουσα μπάλα, μεγάλη ως ένα καρπούζι! Στόλισε το αλόχουσα εκείνο καρπούζι του με τα μεγαλύτερα διαμάντια που υπήρχαν και ζαφείρια, και έπειτα έβγαλε μια διαταγή που έλεγε:

«Όποιος πη στον άρχοντα του τόπου μας το μεγαλύτερο ψέμα, θα πάρει για δώρο ένα αλόχουσα καρπούζι, που

θα του δώσω και γελούσε με την ψαγή του, για τα ψέματα που του έλεγαν.

Άλλος του έλεγε πως έσπευσε και θέρωσε αλάτι.

Άλλος δεβαίανε πως έφαγε ένα ψάρι, που πετά στη θάλασσα, πάνω στα βουνά και τρώει τις... ακρίδες!

Ένας τρίτος έλεγε πως φύτρε μια κοκκία που έφτανε ως την αυστέρη.

Και άλλοι του έλεγαν άλλα και άλλα!

Μα ο άρχοντας του τόπου

Κατάκοπος και πεινασμένος, φτάνει στο παλάτι, μαζί με το πιθάρι του...

άλλο τέτοιο δεν υπάρχει πάνω στη Γη!...

Τόμασαν οι μεγαλύτεροι ψεύτες της Γης και μαζεύτηκαν στο παλάτι του άρχοντα εκείνου για να του πουν τα ψέματά τους! Ο άρχοντας τους

σε όλους έλεγε:

— Δεν λέτε τίποτα! Υπάρχουν και άλλα ψέματα. Ακόμη μεγαλύτερα. Τ'α δικά σας

φαιόζονταν σάν αλήθε·

Κι' έβλεπε έτσι, ο άρχοντας γιατί σέ κτενιαν δέν ήθελε νά δώση για δώρο τó όλόχρυσό του τó καρπούζι, που άλλο δέν ήταμε στόν κόσμο.

✱

Τά μαθαίνει σ' ένα μακρινό χωριό όλα αυτά και ένα χωριατόπουλο, που μήτε ψεύτης ήτανε, μήτε τίποτα, και λέει στους συγχωριανούς του:

— Χωριανοί, Έγώ θα πάω και θα πώ τó μεγαλύτερο ψέμα στόν άρχοντά μας.

— Βρέ κάτσε σ' αλύγά σου! τού άπαντούν αυτοί. Άπό πότε θιασες νά λες έσύ ψέματα;

Μά τó χωριατόπουλο δέν τούς άκουσε. Φορτώνεται με τó ζωνάρι του ένα παλιό πιθάρι και ξεκινά για τó παλάτι του άρχοντα.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφίνει, δρόμο παίρνει, δρόμο αφίνει, κουβαλώντας πάντα πάνω στην πλάτη του τó πιθάρι, πεσπατά μέρες, δομαδίες και μήνες και στή τέλος, κατάρκοπος και νηστικός άπ' τó ταξίδι του, φτάνει έξω άπό τó παλάτι του άρχοντα, μαζί με τó πιθάρι του!

— Πού πάς έσύ; Τόν ρωτά μόλις τόν βλέπει έτσι, ένας φρουρός.

— Πάω νά πώ τó πιο μεγάλο ψέμα στόν άρχοντα, άποκρίνεται τó χωριατόπουλο.

— Έλα, βρέ κατημένε! Έδω ήρθαν τόσοι και τόσοι καλύτεροι άπό σένα, και κανένας δέν μπόρεσε νά πη ένα ψέμα τώ προκοπής και θα τó πης έσύ; λέει γελώντας ó φρουρός.

Έπειδή όμως είχε διαταγή νά επιτρέπη τήν είσοδο σέ όποιον ήθελε νά πη ψέμα, άφησε τó χωριατόπουλο νά περάσει μαζί με τó πιθάρι του.

✱

Μιά και δυό παρουσιάζεται, τότε, μπροστά στόν άρχοντα τó παιδί και τού λέει:

— Άρχοντά μου, ó παππούλης μου είχε δανεισμένο στή δικό σου παππούλη ένα

πιθάρι χρυσά κωνσταντινάτα. Σε παρακαλώ νά μου τά γυρίσης πίσω, γιατί ó παππούλης μου πέθανε κι' έγω είμαι ó κληρονόμος του.

Τ' άκουσε αυτά ó άρχοντας και πετιέται κατακόκκινος άπό τή θέση του.

— Ψέματα, φωνάζει μ' όλη του τή δύναμη. Αυτό είναι τó μεγαλύτερο ψέμα που μπόρεσε ν' άκούσω στή ζωή μου.

— Έ, άρχοντά μου, άφού αυτό είναι τó μεγαλύτερο ψέμα που άκουσες, τότε δός μου τó όλόχρυσό καρπούζι!

Κατόλαβε τότε ó άρχοντας ότι τήν έπαθε και για νά γλυτώσει τó όλόχρυσό καρπούζι του, λέει:

— Μπορεί... Μπορεί ó παππούλης μου νά δανείστηκε άπό τόν παππούλη σου ένα πιθάρι κωνσταντινάτα!

— Έ, τότε άρχοντά μου, γέμισέ μου τούτο τó πιθάρι με χρυσά κωνσταντινάτα! Γιατί μ' αυτό τó πιθάρι τά είχαμε μετρομένε! κάνει τότε χαμογελώντας τó παιδί.

Τί νά κάνει τότε ó άρχοντας, δίνει στή παιδί τó όλόχρυσό καρπούζι, που δεύτερό του δέν υπήρχε στή κόσμο, για νά μη δώση ένα όλόκληρο πιθάρι φλουριά, που στοίχιζαν πολύ περισσότερο!

Η γιατρίνα

Η συγκινητική ιστορία της γενοιάας Σκωτσέζας γιατρίνας, Έλση Ίγκλις, που άψήφησε κάθε κίνδυνο στόν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ όξινωτικοί του συμμαχικού στρατού τó έχασαν. Δέν μπορούσαν νά πιστέψουν σ' αὐτό τους.

Η μικρόσωμη γυναίκα, δέν ήθελε νά ύπακούσθ' στις διαταγές τους.

— Δέν άκούς τά κανόνια; φώναξε ένός όξινωτικός. Είναι σωστή αὐτοκτονία νά μείνεις έδω.

Η μικρόσωμη γυναίκα, ή Σκωτσέζα γιατρίνα Έλση Ίγκλις, άνασκήκωσε τούς άμους.

— Ήρθα στή Σερβία για νά γιατρέψω τούς άρρώστους, είπε. Η έπιδημία έχει πάρει τρομακτικές διαστάσεις. Δέν μπορώ νά φύγω τώρα. Έκτός πιά άν με δέσετε και με πάρετε σηκωτή.

Οί όξινωτικοί άλλαξαν θέλημα-τα συνεννοήσεως. Τί τούς ένοιόζε στή κάτω - κάτω, άν αὐτή ή τρελή δέν νοιαζόταν για τόν έαυτό της; Θα τήν έπιαναν αλχημάλη οι Γερμανοί και οίγουρα δέν θα καλοπερνούσε. Μόνη της τó ήθελε.

Τό πιο περίεργο σ' αὐτή τήν ιστορία είναι ότι ή γυναίκα αὐτή δέν ήταν καν γιατρός τού στρατού. Είχε πάει μόνη της, είχε δημιουργήσει όλόκληρη Ιατρική μονάδα μόνη της, χωρίς τήν έγκριση τών Βρετανών και πρόσφερε μεγάλες ύπηρεσίες στους άρρώστους και τούς τραυματίες.

Όλα αὐτά έγιναν στόν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και στήν περιοχή που άποτελεί σήμερα τή Νότιο Γιουγκοσλαβία.

Η Έλση Μάιντ Ίγκλις, γεννήθηκε τó 1864 στις Ίνδίες. Ήταν κόρη ένός ανωτέρου Βρετανού κυβερνητικού υπαλλήλου. Ένδιαφέρθηκε άπό μικρή για τήν Ιατρική, ύστερα άπό μια τρομερή έπιδημία που έπληξε τίς Ίνδίες με χιλιάδες νεκρούς.

Έπέστρεψε στήν πατρίδα της, τή Σκωτία τó 1878, όταν ήταν μόλις 14 χρόνων. Στά 28 της χρόνια κατόφερε νά έγγραφθ' στήν Ιατρική Σχολή τού Πανεπιστημίου τού Έδιμβούργου. Ήταν ή πρώτη γυναίκα που γινόταν δεκτή στή Πανεπιστήμιο αὐτό.

Τά πρώτα χρόνια της κοριέρας της στή Ιατρική έπάγγελμα τó άφιέρωσε στήν προσπάθειά της νά θεωρηθ' ίση με τούς άνδρες συνοδέλφους της. Ήταν άπό τίς ήγαιτικές

φυσιογνωμίες τού «Φεμινιστικού κινήματος» στή Σκωτία.

Όταν κηρύχθηκε ό πόλεμος, τó 1914, προσφέρθηκε νά πάη στή μέτωπο, για νά φροντίσει τούς τραυματίες.

Αλλά, τó ύπουργείο Στρατιωτικών, άπέριψε τήν αίτησή της.

Η άρνησις αὐτή πείσωσε τήν Έλση Ίγκλις. Με τήν βοήθεια τών άλλων γυναικών τού «Φεμινιστικού κινήματος», συγκέντρωσε ένα ίλιγγιώδες πασό, για τήν έπαχή εκείνη, περίπου διακόσιες χιλιάδες στερλίνες! Με τά χρήματα αὐτά κατόφερε νά οργανώσει άρκετές νοσοκομειακές μονάδες. Κάθε μία άπ' αὐτές πήγε εκεί που οι μάχες μαινονταν περισσότερο. Δηλαδή, ούτε λίγο, ούτε πολύ, κατόφερε νά φτιάσει έναν δικό της Έρυθρό Σταυρό!

Στίς άρχές τού 1915, πληροφορήθηκε ότι ό γιατρός που ήταν ό επικεφαλής της ομάδος της στή Σερβία, είχε προσβληθ' άπό διφθερίτιδα και δέν μπορούσε νά συνεχίσει τó έργο του. Οί ίδιες πληροφορίες άνέφεραν ότι ό πληθυσμός και μεγάλο μέρος τών στρατευμάτων στή Σερβία, είχαν προσβληθ' άπό τύφο.

Χωρίς νά ρωτήσει κανέναν, χωρίς νά ζητήσει έγκριση, κατέφθωσε στήν πόλη Κραγιούγιεβατς, όπου τó άρεινó νοσοκομείο της είχε 600 άσθενείς, διπλάσιους άπό όσους μπορούσε νά έξυπηρετήσει.

Όλόκληρη ή Σερβία είχε προσβληθ', στή μεταξά, άπό τήν έπιδημία. Κάθε μέρα τά κόρρα που τó έσερναν δόδια ξεφόρτωναν άρρωστους πρόσφυγες και στρατιώτες έξω άπό τó Ιατρείο της.

Έκείνο τó φοβερό καλοκαίρι, ή γυναίκα αὐτή, με τούς όφωσιμμέ-

νους βοηθός της πάλαψε κυριολεκτικά για να σώσει όσο το δυνατόν περισσότερες ζωές. Στις όρχες του φθινοπώρου, η επιδημία του τύπου είχε αρχίσει κάπως να υποχωρή. Το έργο, όμως, της ήρωικής γιστρίνας δεν είχε τελειώσει.

Στα τέλη Σεπτεμβρίου, οι γερμανικές στρατιές, όρχισαν να προελαύνουν ακάθεκτες προς τα νότια. Από το Κραγιόβιεβιτς ή Ίγκλις, άναγκάστηκε να μεταφέρει το νοσοκομείο της στο Κρούσεβατς, που βρίσκεται νοτιότερα. Αλλά κι από κει πήρε έντολη να μετακινηθεί. Τότε ήταν που άρνήθηκε να άκούσει τις διαταγές των άνωτέρων άξιωματικών και να φύγει. Οι άσθενείς της δέν μπορούσαν να μετακινηθούν. Και κείνη δέν μπορούσε να τους εγκαταλείψει στην τύχη τους.

Έτσι, οι Γερμανοί, που έφτασαν μετά την άποχώρησι των συμμαχικών δυνάμεων, την συνέλαβαν άχρόνητη και την χρησιμοποιήσαν σαν γιάτρο. Υπέφερε όμως πολλά.

Τόν Φεβρουάριο του 1918, όλόκληρη ή ιατρική μονάς της έστάλη στη Βιέννη, με ένοπλη συνοδεία. Από κει έφτασε στην ουδέτερη Έλβετία, άπ' άπου τελικά, επέστρεψε στη Σκωτία.

Παρά τό γεγονός ότι ή ύγεια της είχε κλονισθεί, ή άτρόμητη και άκατάβλητη αυτή γυναίκα, κατώρθωσε να όργανώσει μία ομάδα ιατρικών υπηρεσιών που την άποτελούσαν άγδόντο γυναίκες και να φύγει

Κάθε μέρα κάρα, που τά έστεναν δόδια, ξεφόρτωναν άρρωστους πρόσφυγες και στρατιώτες έξω από τό ίατρείο της.

για τό ρωσικό μέτωπο. Έκει, τόν Νοέμβριο του 1917, άρχίστηκε σοβαρά από τις κοκουχίες και άναγκάστηκε να επιστρέψει στη Σκωτία.

Η επιστροφή της δέν την άφέλησε σε τίποτα. Η ύγεια της είχε κλονισθεί άνεπανόρθωτα. Πέθανε λίγες βδομάδες μετά τόν γυρισμό της στο Έδιμβούργο.

Ο θάνατός της λύπησε άφάνταστα, άχι μόνο τους συμπατριώτες της, αλλά και όλόκληρη την Άνατολική Εύρώπη. Οι χιλιάδες των ανθρώπων που σώθηκαν χάρις στο κουράγιο και την άφοσίωσι της στο καθήκον, την άρήνησαν σαν δικό τους άνθρωπο.

★ Η ΜΑΚΡΥΤΕΡΗ άρροσειρά του κόσμου είναι των Άνδεων της Ν. Άμερικής. Έχει μήκος 7.500 χιλιάμετρα.

★ ΣΤΗΝ ΙΝΔΙΑ οι ζητιάνοι έχουν τό δικαίωμα να ταξιδεύουν δωρεάν με ή τρέινο

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΟΡΤΑ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΟΡΤΑ ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΟΠΑΨ...

ΠΑΝΤΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΔΩ, ΧΤΕΙΣ ΒΡΑΔΥ!

11-12

ΖΟΥΜΕ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΟΤΕ ΠΟΡΤΑ ΕΔΩ!...

Η ΠΟΡΤΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΔΩ ΧΤΕΙΣ ΒΡΑΔΥ!

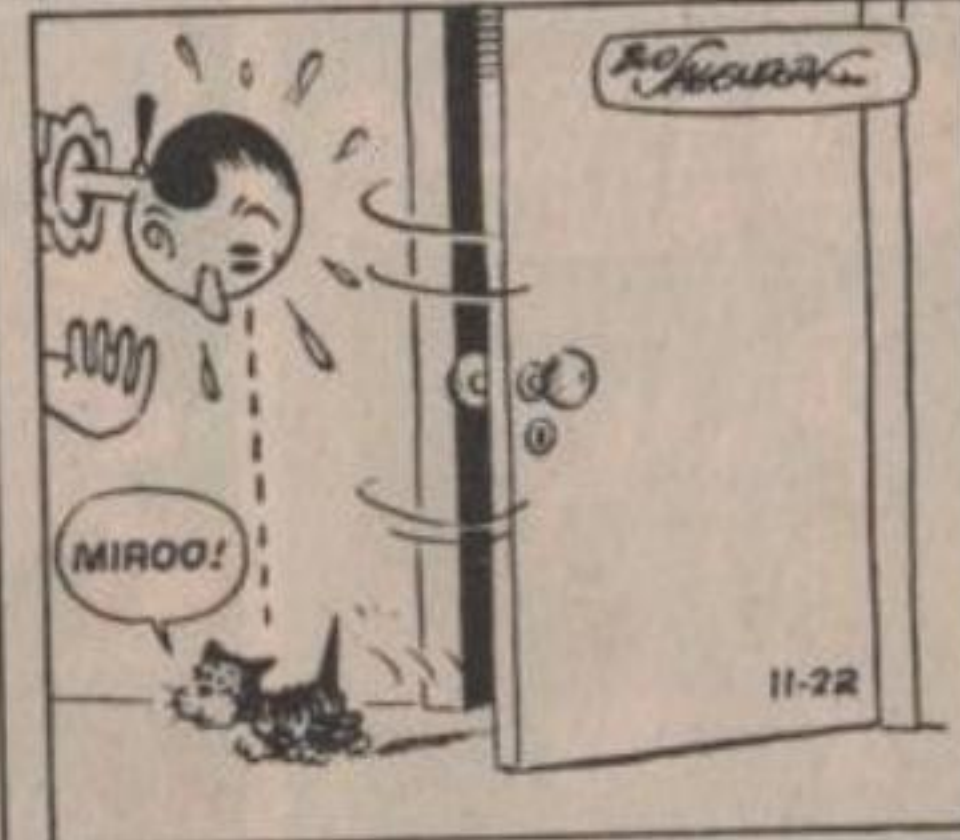
Θ' ΑΙΤΕΙΕΥΕΣΑΙ, ΠΟΠΑΨ!

ΗΤΑΝ ΜΟΝΟ Ο ΤΟΙΧΟΣ ΧΤΕΙΣ!

ΕΝΑ ΣΙΤΑΡΙ ΣΑΝ ΑΥΓΟ!

ΣΤΑ πολύ παλιά τὰ χρόνια, ἦτανε ἕνας φτωχὸς γεωργός, πού ζοῦσε καλλιεργώντας τὸ μικρὸ του χωροσάκι.

Μιά μέρα ἐκεῖ πού ἔσκαβε, ἡ ἀξίμα του εἰσάγαγε μέσα ἀπὸ τὸ χώμα ἕνα τεράστιο σιτάρι σιτάρι, μεγάλο... ἴσαμε ἕνα αὐγὸ! Στὴν ἀρχὴ ὁ ἀνθρώπος τᾶχασε. Ἐσκυψε, πήρε μέσα στὴ παλάμη του τὸ σιτάρι τὸ σιτάρι. Τὸ κύτταξε ἀπὸ δῶ, τὸ

εἶδε ὁ ἀρχοντας τὸ σιτάρι κι' ἀπόρησε κι' αὐτὸς μὲ τὴν σειρά του. Καλεῖ τότε ὅλους τοὺς μάγους καὶ τοὺς σοφοὺς τοῦ τόπου στὸ παλάτι του, καὶ τοὺς εἰσεῖνε ἐκεῖνο τὸ σιτάρι, πού ἦταν μεγάλο σὰν αὐγὸ καὶ τοὺς εἶπε:

— Μάγοι καὶ σοφοί μου.. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ καὶ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ, πῶς ἐγινε τὸ σὸ μεγάλο αὐτὸ τὸ σιτάρι;

κύτταξε ἀπὸ κεῖ, καὶ δὲν τὸ πῆγε, ὅτι εἶχε δοῇ ἕνα τέτοιο πράγμα.

Ἐτρεξε τότε στοὺς συγχωριανοὺς του καὶ τοὺς εἰσεῖνε τὸ ὑπερφυσικὸ σιτάρι. Κι' ὅλοι ἀπορούσανε γιὰ τοῦτο τὸ φαινόμενον!

Στὸ τέλος, ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε καὶ νὰ προσφέρουνε ἐκεῖνο τὸ σιτάρι γιὰ δῶρο στὸν ἀρχοντα τοῦ τόπου.

Κυττᾶνε, ξανακυττᾶνε, οἱ μάγοι κι' οἱ σοφοὶ τὸ σιτάρι πού ἦταν μεγάλο σὰν αὐγὸ, μὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτε.

Τότε ὁ ἀρχοντας τοῦ τόπου, ἔβαλε κήρυκες σ' ὅλη του τὴν χώρα, πού γύριζαν καὶ ἔλεγαν:

— Ἀκούετε ὅλοι σας! Ἀκούστε! Ὁ ἀρχοντας μας καλεῖ ὅλους τοὺς γέροντες πού

είναι γύρω στα 100 τους χρόνια, να πήγαινε στο παλάτι του και έχει κάτι να τους δείξη!

★

Σηκώθηκαν, τότε, όλοι οι παππούδες, που ήταν γύρω στα εκατό χρόνια και με τα ραβδάκια τους, σιγά-σιγά, πήγαινε στο παλάτι. Σε μια μεγάλη αίθουσα, τους περίμενε ο άρχοντας. Όταν μαζεύτηκαν όλοι, τους λέει:

— Να με συμπαθάτε που σας κουβάλησα εδώ, μ' όλα σας τα γεράματα, μ' αυτό το ανήκουστο συμβαίνει! Παιές έχει ματαδη από σας όλους, που έχετε δη τόσα και τόσα στη ζωή σας, ένα τέτοιο σπιτάκι;

Και τους έδειξε το μεγάλο σαν αύγό σπιτάκι.

— "Ωωω... Έκαναν τότε με θαυμασμό οι γέροντες, και κανένας δεν ήξερε να απαντήσει.

Μόνο ένας γέροντας, που ήταν ακριβώς εκατό χρόνων και βάβιζε με δυο ραβδιά, είπε:

— "Άρχοντά μου, σήμερα μου έλεγε ο πατέρας μου, πως τον παλιό καιρό υπήρχανε τέτοια σπάρια!

— Και καλά, ζή δ... πατέρας σου, παππούλη μου; Έκανε έκπληκτος ο άρχοντας του τόπου.

— Ζή, άρχοντά μου. "Εγώ είμαι εκατό χρόνων. Εκείνος είναι εκατόν είκοσι πέντε! "Εγώ περπατώ και σπνρίζουσι σε δυο ραβδιά, εκείνος έχει μόνο ένα ραβδί και φαίνεται πιο νέος από μένα! Να πάω να σας τον φέρω! λέει ο παππούλης εκείνος.

Και έφυγε να πάει να φωνάξει τον πατέρα του!

★

Και πραγματικά, σε λίγο ήλθε ο πατέρας του, που ήταν εκατόν είκοσι πέντε χρόνων και φαινότανε πολύ πιο νέος από τον γιό του.

Στάθηκε μπροστά στον άρχοντα του τόπου και είπε:

— "Άρχοντά μου. Μήτε γώ έχω δη εκείνα τα σπάρια του

παλιού καιρού. Μά ακούω που λέει γι' αυτά ο πατέρας μου που τα είχε σπείρει στα νιάτα του και τα είχε θερίσει! "Εδώ έξω από το παλάτι σας, τον έχω. Να του πω να περάσει!

— Καλά! είπε με πιο μεγάλη τώρα άπορία ο άρχοντας. "Εσύ παππούλη είσαι εκατόν είκοσι πέντε χρόνων και ζή ο πατέρας σου;

— Μάλιστα, άρχοντά μου. Είναι ακριβώς εκατό πέννιτε χρόνων ο πατέρας μου. Περπατεί χωρίς κανένα ραβδί.

Προστάζει ο άρχοντας του τόπου και σε λίγο να και μπαίνει μέσα ένας γέροντας 150 χρόνων, που περπατούσε δίχως ραβδί, σαν παλικουράκι... Πήγε στάθηκε μπροστά στον άρχοντα του τόπου, κτύπησε το μεγάλο σαν αύγό, σπιτάκι σιτάρι και είπε:

— "Άρχοντά μου! "Απ' τα νιάτα μου έχω να δώ τέτοιο σπιτάκι! Θα ήμουν 20 χρόνων όταν σπείραμε για τελευταία φορά τέτοια σπάρια. Και από τότε τα χάσαμε. "Ως τότες, τέτοια σπάρια σπέρναμε, τέτοια σπάρια αλωνίζαμε, τέτοια σπάρια αλέθαμε. Κι' έδωσαν θεσμουός το αλεύρι. Γι' αυτό δεν πεινούσε ο κόσμος. Γιατί με πέντε στάχυα τέτοιο σπιτάκι, έκανες ένα σπακί αλεύρι! Μά από τότε που ο κόσμος έπαινε ν' αγαπά ο ένας τον άλλον, από τότε που άρχισε η διχόνοια και κυττάζει κάθε άνθρωπος πως να βλάψει τον διπλανό του, γάθηκαν τα πλούσια σπάρια και ο κοσμάκης πεινάει.

★

Και πραγματικά, σαν τα έκουσε όλα αυτά ο κόσμος, έπαινε τις διχόνοιας. "Εγινε και πάλι καλός και τότε δαναούτρωσε εκείνο το σπιτάκι, που κάθε σπιτάκι του ήταν μεγάλο σαν αύγό. Και χάρασε ο κόσμος. Και έγινε ευτυχισμένος. "Από τότε πέρασαν όλοι καλά κι' έμεις καλύτερα!

Με κίνδυνο της ζωής τους παλεύουν με την άγρια θάλασσα, για να σώσουν τους ναυαγούς.

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΕΣ...

ΗΤΑΝ μια φρενήρ μέρα. "Η άγριεμένη θάλασσα δονόταν στον λιμενοδρακίονα του Λέρου, στα νησιά της Σατλάντης (100 περίπου νησιά) στο αρχιπέλαγος του Βορείου Ατλαντικού, μεταξύ των ακτών Σαυτίας και Νορβηγίας.

Λίγο πιο πέρα τα νερά, "ε-δραζαν". Και όμως, η ναυαγοσωστική λέμβος ξεκίνησε. Μέσα στην παγωμένη βροχή, στο πυκνό σκοτάδι. Το πλήρωμά της ήταν η "ναυαγοσωστική μονάδα της νήσου".

"Η είδησις για το ναυάγιο είχε έρθει με τον αούρματο, πριν από 20 λεπτά. "Ενα ρωσικό αλιευτικό είχε πείσει έ-πάνω στα τρομερά βράχια της νησίδος, έξω από το

"Ανισ.

"Απέλασε το μέρος εκείνο κάπου 50 μίλια από το λιμάνι του Λέρου, προς τον βορρά.

Τόσο τρομερή ήταν η κακοκαιρία ώστε δεν μπορούσαν να απογειωθούν τα αεροπλάνα της ΡΑΦ.

Και όμως, το πλήρωμα, με τους λίγους γενναίους άνδρες κατάφερε να φτάσει στον τόπο της τραγωδίας. Με τους δυνατούς προσβολείς του έφαζε τους βράχους. Και ανακάλυψε τρεις ναυαγούς, σκαρφαλωμένους εκεί, για να γλυτώσουν από τα παγωμένα κύματα.

Το πλήρωμα του αλιευτικού είχε 24 άνδρες. Γλύπωσαν τους τρεις. Πέντε ώρες πάλευσαν με τα στοιχεία της φύσεως, με την παγωμένη θάλασσα, με τους ανέμους, που έρχονταν όλοια από τον "Αρκτικό Κύκλο.

★

Μετά, αναγκάστηκαν να σταματήσουν για τις αναζητήσεις. Δεν υπήρχε η παραμικρή ελπίδα να έσει έπεισει άλλος, μέσα στα παγωμένα νερά.

Οι άνθρωποι που επανδρώνουν τις ναυαγοσωστικές λέμβους είναι, πριν απ' όλα, θαλασσοδύοι. Και, πραγματικά, περιφρονούν τους ισχνούς.

Τους διαλέγουν από τους ψαράδες και τους ναυτικούς των περιοχών. "Αλλωστε, είναι όλοι τους έθελονταί. "Οποιοι διαθέτουν την απαραίτητη γνώση της θάλασσας το κουράγιο και την αντοχή που χρειάζεται μπορεί να γίνει ναυαγοσωστής. Έχει την

τακτική εργασία του, παίρνει ένα μικρό μισθό και κατ'εξοχήν κάθε φορά που θα χρειασθούν οι υπηρεσίες του.

Χιλιάδες χρόνια, τώρα, ο άνθρωπος αγωνίζεται να υποτάξει το υγρό στοιχείο. Παλιά τραγούδια, σε όλες τις χώρες που έχουν ακρογέλια, παραμύθια, ιστορίες μιλούν ή μοιρολογούν για ανθρώπους που χάθηκαν στη θάλασσα.

Με τα μέσα που διαθέτου-

ναι προς την κατεύθυνση του περιορισμού των ναυαγίων. Κυρίως με την εγκατάσταση αυτόματων φάρων, σε κάθε επικίνδυνο σημείο ή και με φάρους, που βρίσκονται σε πλοία.

Παράλληλα οι ναυαγοσώστες συνεργάζονται με τις αεροπορικές βάσεις και την ακτοφυλακή κάθε χώρας.

Όταν έρθει το σήμα του κινδύνου, ο επικεφαλής του σταθμού ειδοποιεί τους άνδρες του να συγκεντρωθούν.

με σήμερα, τα ναυάγια δεν είναι μια καθημερινή υπόθεση. Δεν είναι, όμως, και τόσο σπάνια, όσο θα έπρεπε. Η «θελανεύτρα θάλασσα» όταν θυμώνη, γίνεται, πραγματικά, ανυπότακτο θηρίο.

✱

Υπάρχουν σήμερα πολλές εκατοντάδες «ναυαγοσωστικών σταθμών» στα αγγλικά νησιά, στις νορβηγικές ακτές.

Πολύ περισσότεροι υπάρχουν στις ακτές των Ηνωμένων Πολιτειών, του Καναδά και της Αλάσκας. Και είναι, όλοι, απολύτως απαραίτητοι. Οι θάλασσες εκεί είναι άγριες. Και τα πλοία, που τις ταξιδεύουν, παλιά.

Βέβαια, όλες οι προσπάθειες που καταβάλλονται εί-

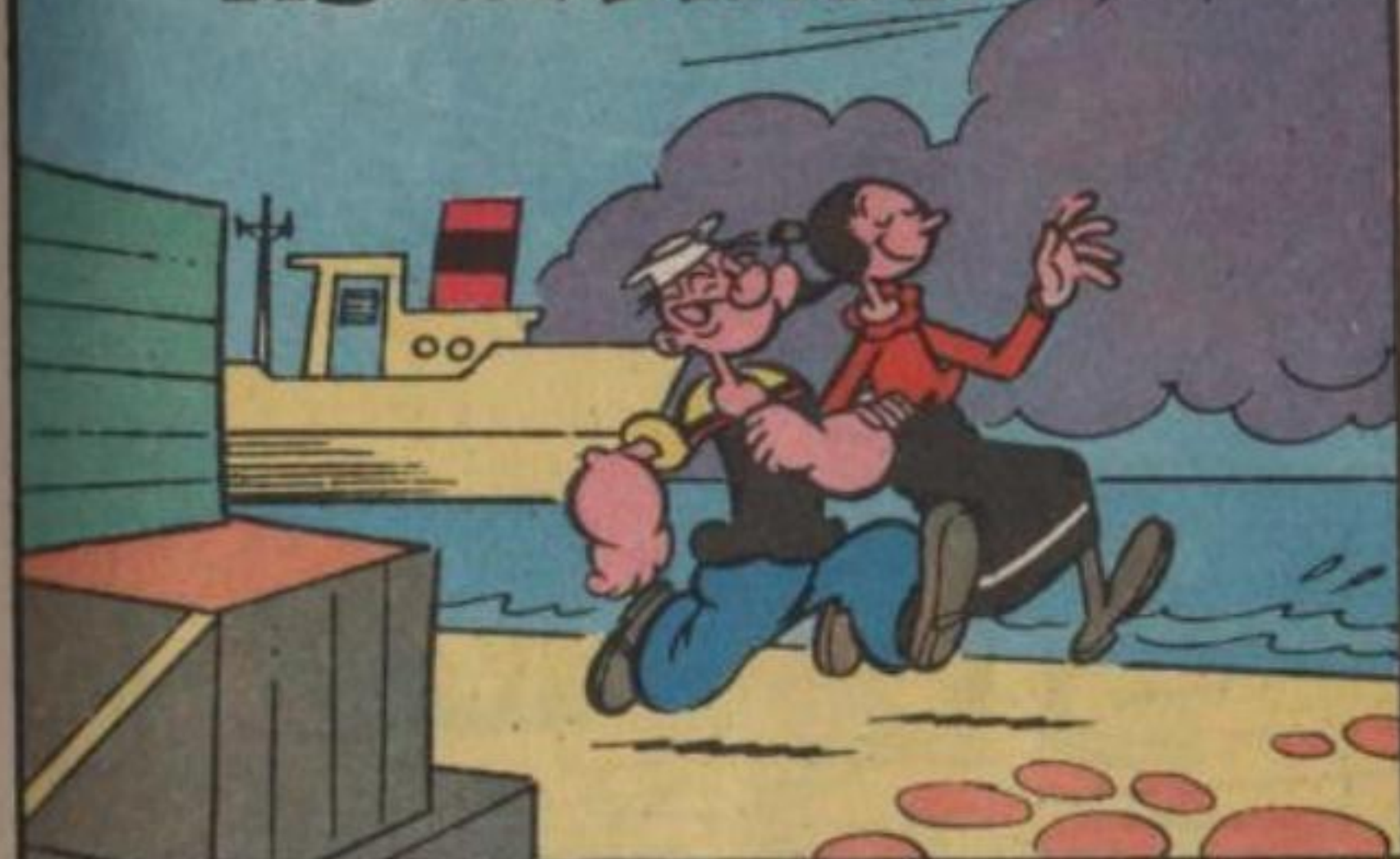
ναι τις περισσότερες φορές με φωτοβολίδες. Και σε λίγο το πλοίο βρίσκεται μέσα στην άγρια θάλασσα... Μπροστά τους είναι ο κίνδυνος και το απροσδόκητο. Άλλα οι άνδρες αυτοί είναι όσο πρέπει σκληροί. Και όσο πρέπει θαρραλέοι.

Όπου υπάρχουν κοντά αεροπορικές βάσεις, ξεκινούν ειδικά ελικόπτερα με ειδικευμένο προσωπικό ναυαγοσωστών, πυροσβεστών και νοσοκόμων.

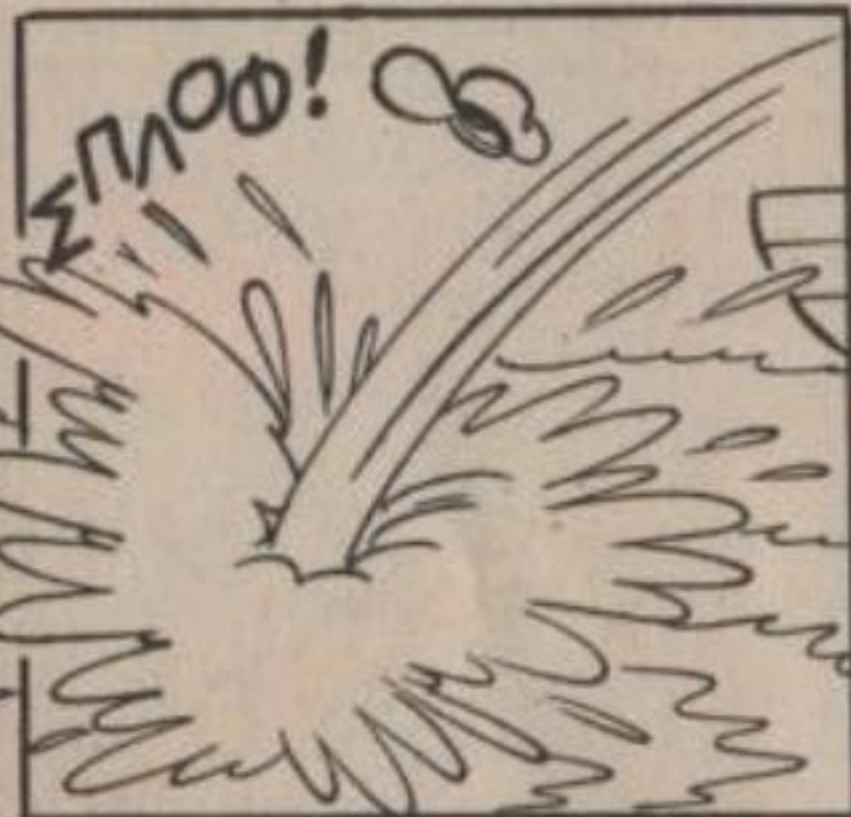
ΒΑ ΠΑΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΑ, ΟΛΙΒ!...

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΑ

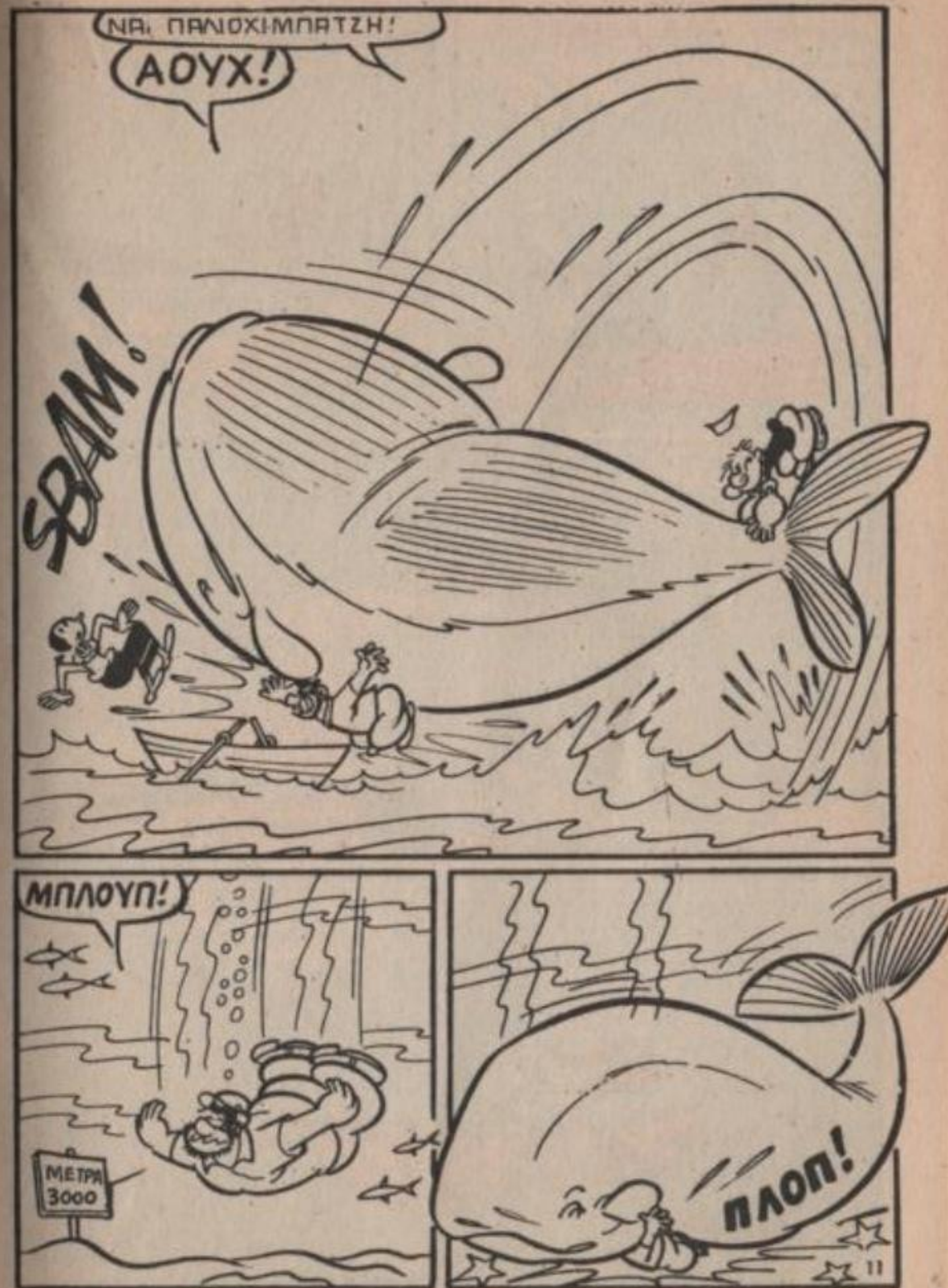

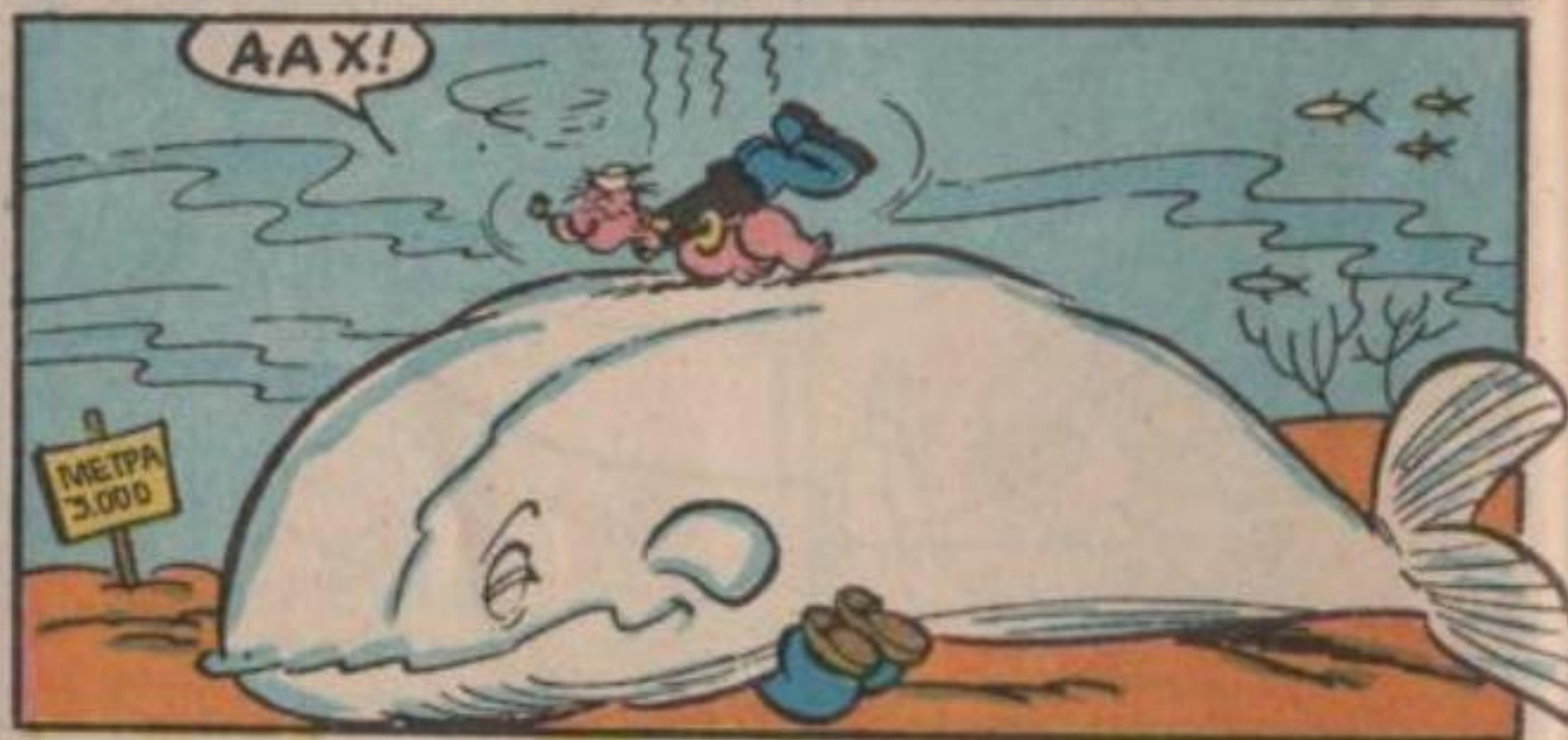

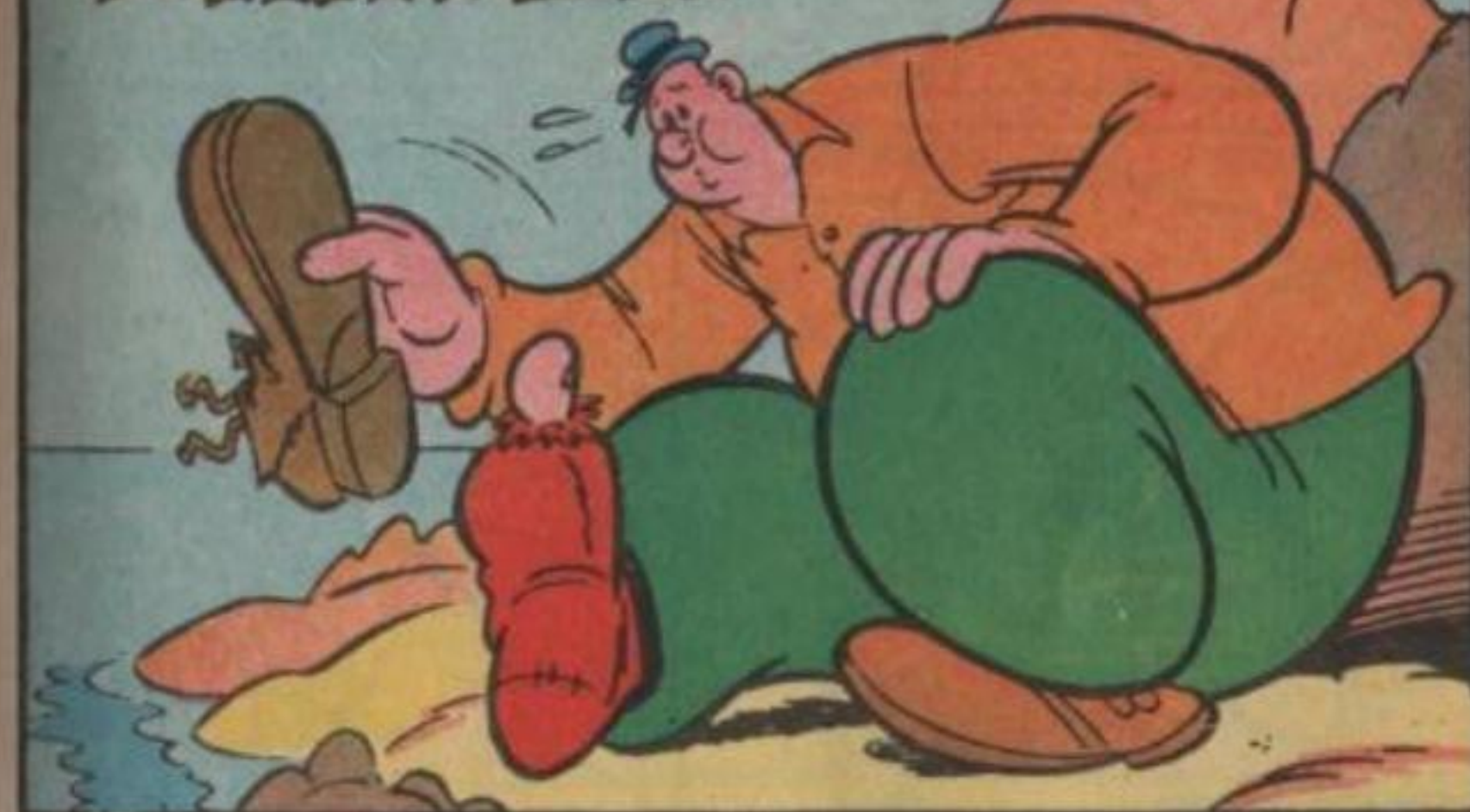

Η ΤΡΥΠΙΑ ΚΑΛΤΣΑ

**Είναι τα
καλλήτερα
για
οδούς**

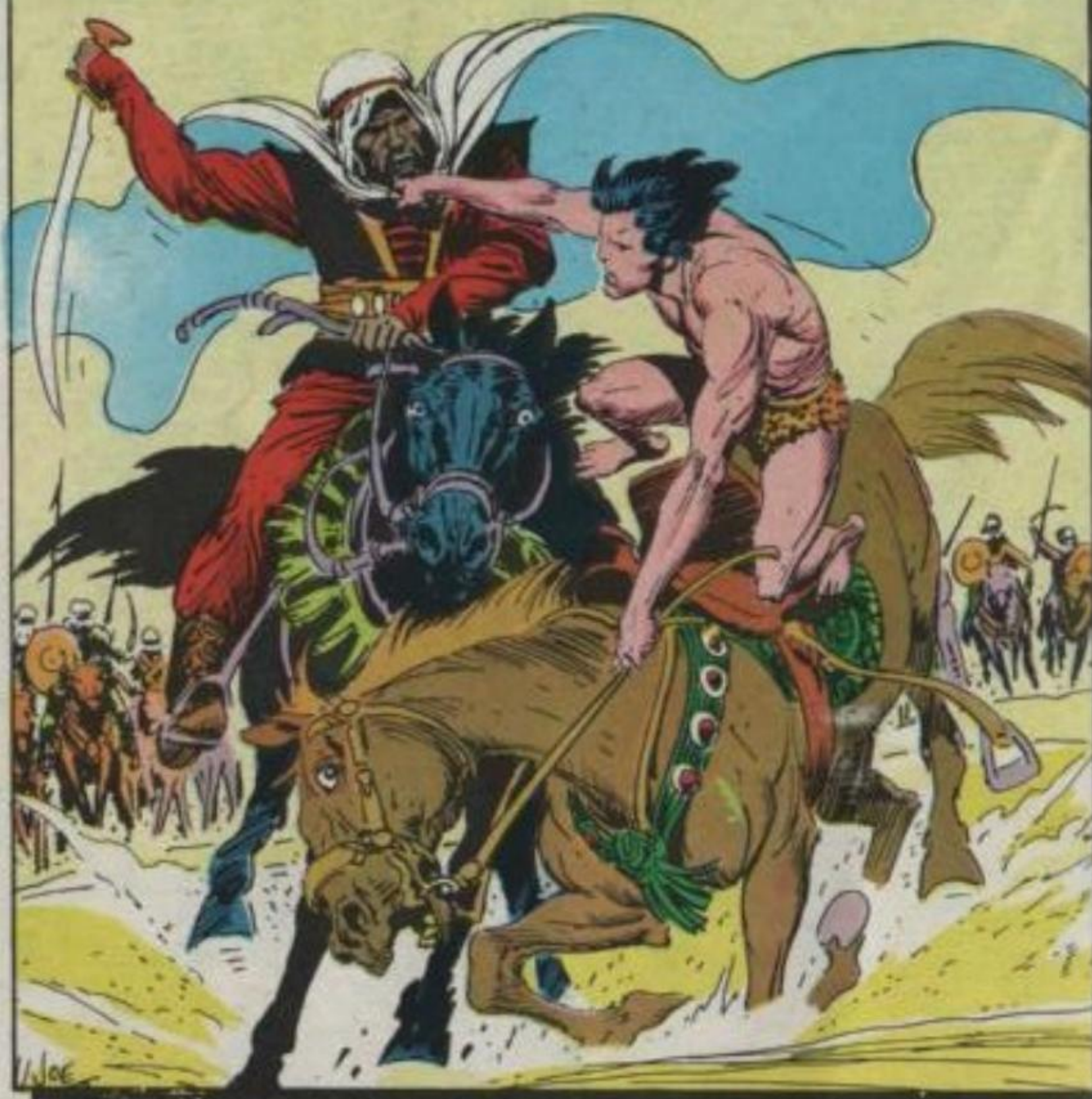
**Ζητείστε
τα από
όλα τα περριπτερα**

EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Ν.11 (66) * ΔΡ. 12 * ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ